

linger, som kunde blive en Slags ny Embeder. Jeg maa udtrykkelig sige, at en saadan Tante har været alle Udvalgets Medlemmer fjern, og at vi alle gaa ud fra, at der ikke kan være Tale om, at der skulde kunne kræves ny Embeder for at løse den Opgave, hvorom jeg har talt.

Jeg gaar derefter over til Spørgsmaalet om Fastsættelsen af Statens Takster. Det er ved Ændringsforslag Nr. 21 af Udvalget foreslaaet, at for saa vidt Taksterne for Benyttelsen af Statens Ledninger ikke ere fastsatte ved Lov — det være sig særlig Lov eller Finansloven — kunne de indtil videre fastsættes af Indenrigsministeren, saaledes at de til enhver Tid atter kunne ændres. Fastsatte ved særlig Lov ere for Tiden hverken Telegram- eller Telefontaksterne. Fastsatte ved Finansloven ere derimod de indenrigske Telegramtakster, der bleve bestemte senest ved en Afstemning paa Finansloven i Samlingen 1893—94, ikke derved, at Taksterne optoges i Finanslovens Tekst, men saaledes, at disse bestemte Takster vare Forudsætningen for det paa Finansloven budgetterede og derefter vedtagne Beløb. Jeg bemærker dette udtrykkelig, fordi Telegramtaksterne have en noget anden Stilling end Telefontaksterne. For de hidtil af Staten anlagte Telefonlinier have Forslagene om Bevillingerne dertil paa Finansloven ofte været ledsagede af Bemærkninger om, hvilke Takster man har tænkt sig at ville tage for Benyttelsen af disse Ledninger. Der kunde altsaa maaffe være nogen Tvivl om, hvorvidt disse Takster kunne siges at være fastsatte ved Finansloven eller ej. Jeg skal dog for mit Bedkommende ikke tilbageholde den Bemærkning, at en saadan ikke som Betingelse for Bevillingen udtrykkelig forudsat Takst vil jeg ikke anse for at være fastsat ved Finansloven og altsaa for saa vidt ikke som bindende for Administrationen. Med Hensyn til Telefontaksterne vil jeg i øvrigt gøre opmærksom paa, at der netop i de sidste Dage er kommet Meddelelse fra Norge om de Takster, man der tænker sig at ville foreslaa for Samtaler paa Statens Telefonledninger. De Satser, der nævnes, ere for en Afstand af 1—10 Kilometer 10 Øre, indtil 15 Kilometer 15 Øre, fra 15—50 Kilometer 25 Øre, fra 50—150 Kilometer 50 Øre, fra 150—250 Kilometer 75 Øre og over 250 Kilometer 1 Kr. Jeg ansører dette, fordi det heraf fremgaar, at de Takster, man har tænkt sig i Norge, ere langt lavere end de Takster, der lejlighedsvis have været forudsatte hos os. I Etz. altsaa for en Strækning indtil 15 Kilometer, det vil sige 2 Mil, kun 15 Øre. Det er meget betydelig billigere

end det, som vi ere vantede til. I det hele taget vil det være ønskeligt, om vi kunde komme ned med Telefontaksterne, hvorved dette Meddelelsesmiddel først vil faa den store Betydning for hele Samfundet, som det utvivlsomt er egnet til.

Jeg gaar derefter over til Bestemmelserne i Lovforslagets 2det Kapitel. Disse Bestemmelser ere, som vi før udtalte, af dem, hvorom der har været ikke ringe Tvivl i Udvalget. De have ogsaa givet Anledning til en Udtalelse i Betænkningen fra et Mindretal, nemlig det ærede Medlem for Listeb. (N. Andersen). Det er Reglerne for Statens Etsproprationsret og alt det, som dertil knytter sig. Det ærede Medlem for Listeb siger i sine Bemærkninger, at han ikke anser det for nødvendigt og derfor heller ikke for forparligt at fastslaa ved Lov, at hvilken som helst fremmed Grund og Ejendom, være sig offentlig eller privat, kan erhverves ved Etspropration til Anlæg af Telegraf- eller Telefonledninger. Jeg maa sige, at denne det ærede Medlems Stilling heller ingenlunde er os andre fremmed; tværtimod, vi have i Grunden gennemgaaende delt hans Opfattelse, og jeg for mit Bedkommende er tilbøjelig ligesom han til at anse den Bemyndigelse, som her gives Staten, for at være i ikke ringe Grad betænkelig. Det, som for mig staar som den væsentligste Indbending, er den, at det her vil komme til at dreje sig om en saakaldt Etspropration, ved hvilken det i Virkeligheden meget ofte vil blive Tilfældet, at der næppe ydes adækvat Erstatning for den Ulempe eller det Tab, der tilføjes. Det er jo ikke med Telegraf- og Telefonledninger som med Jærnbaneanlæg, hvor man tager Grunden, og saa tilhører den fremtidig en ny Ejer. Her vil der ofte kun være Tale om Afgang til at spænde en Traad eller et Net af Traade hen over den private Ejendom, og det vil da ofte meget snarere være Skønhedshensyn eller lignende, som ville begrunde en Ulempe, men en Ulempe, som det vil være vanskeligt at faa takseret i kontant Mønt. Paa den anden Side have vi dog i Udvalget ikke med Bestemthed villet modsætte os, at der her gives Staten en større Ret, end den hidtil har været i Besiddelse af. Vi have ikke med saa stor Bestemthed skønnet, at det var rigtigt at modsætte os dette, at vi have villet foreslaa, at alle de herhen hørende Bestemmelser skulde udgaa af Loven. Vi have imidlertid foreslaaet dels forskellige ikke uvæsentlige Indskrænkninger i den meget vidtgaaende Bemyndigelse, som Regeringsforslaget hjemler, dels have vi fundet os foranledigede til at foreslaa under Nr. 47, at